

causas, et rationes per illa verba significari.

20. *De necessitate.* — Necessitatem ergo imprimis omnes Doctores intelligunt esse, quando id ad effectum ipsius iudicii est necessarium, ut in festo fiat. Quod his verbis declaravit Ulpian., in l. 1, § *Sed excipiuntur*, ff. de Fer.: *Si res tempore peritura sit, hoc est, si dilatio actionem sit peremptura; cui consonat c. Significaverunt*, ult. de Jud. Item *rei servandae causae*, ut dicitur in l. 2, ff. eod., id est, ut Glos. exponit, *quando est debitor suspectus ne dilapidet*; idemque erit, ne fugiat, vel ne res pereat, aut notabiliter interim damnificetur. Unde additur ibid., in l. 3, *solere jus dici in feriis, de rebus quae tempore vel morte periturae sunt*, quarum varia exempla subiiciuntur. Et in fine additur: *Item in eum, qui quid, nundinarum nomine, adversus communem utilitatem accepit.* Unde intelligimus, et proprium litigantium commodum, et publicam utilitatem posse hanc necessitatem inducere. Unde Hostiens. et Abb., in d. cap. ult., recte adnotarunt, non solum periculum spiritualis nocementi, sed etiam temporalis damni, privati vel publici, ad hanc necessitatem sufficere; nam de temporali loquuntur praedicta jura civilia; de spirituali ratio a fortiori probat, quia spiritualia temporalibus praeferenda sunt, unde tunc necessitati etiam pietas conjungitur. Habet denique locum haec necessitas non solum in causis civilibus, sed etiam in criminalibus. Sic enim latro suspectus de fuga potest in die festo incarcerari, et contra eum procedi, quantum necesse fuerit, juxta Glossam, Bartolum, et alios, in l. ult., C. de Fer. Item, si atrox delictum cum publico scandalo commissum sit in die festo, potest statim publice judicari et puniri, si ad publicum exemplum ita expediat. Item, hac ratione solent haeretici in diebus festis publice judicari, et supplicio affici, ut major concursus populi fieri possit, quod ad populi terrorem et instructionem valde necessarium est. Et ob similem causam in parvis oppidis solent similia iudicia in festis permitti, quia in profestis non adsunt rusticani et agrorum cultores. His fere modis explicant verba illa: *Nisi necessitas urgeat*, Glossa, Hostiens., Panormitanus et alii in d. cap. ultim.; Glossa etiam ult., in d. cap. *Significaverunt*, et Glossa 1, 15, q. 4, in princ.; Glossa etiam et Doctores in d. lege 1, et sequentibus, ff. de Feriis.

21. *Quid pietatis nomine intelligatur in hoc loco.* — Altera vero pars de causa pietatis recte explicatur a Cajetano, d. artic. 4, § *Ad hoc*

dubium, ubi distinguit pietatis nomen; nam interdum pro religione sumitur, interdum pro misericordia, interdum propriissime pro virtute observantiae ad patriam, parentes, et consanguineos; dicitque ibi sumi pro misericordia pauperum, et indigentium personarum; nam haec sola interdum sufficit, ut liceat iudicia in festis agere absque alia necessitate, praeter eam quam vera ratio misericordiae includit. Et ita etiam sentiunt omnes Doctores citati, et exemplum ponunt in causa miserabilium personarum, ad quas pertinent illa exempla, l. 2, ff. de Fer.: *Ut tutores et curatores dentur, alimenta constituantur*, etc. Eadem ratione, si litigantes sint valde pauperes, possunt in die festo expediri, ne graventur expensis ultra id quod possunt, et sic de aliis. Adde vero non ita oportere restringere hanc pietatem ad misericordiam, ut non possit etiam pro religione et pro patria iudicium peragi in die festo; quia, si similis ratio et causa subsit in persona religiosa, vel in aliqua ecclesia, vel in causa civitatis, seu patriae, poterit etiam in illa iudicium exerceri in die festo; quia titulus religionis, vel propriae pietatis adjunctus non minuit, sed auget rationem hujus indigentiae. Neque hoc voluit negare Cajetanus, sed intelligit, solum finem quasi extrinsecum religionis, vel pietatis ad parentes vel patriam, non sufficere, nisi aliqua ratio indigentiae, vel miseriae in eis sublevandae, concurrat. Quod gravissimum profecto est, quia oportet pietatis causam talem esse, ut causam rationabilem tribuat non differendi iudicium in die festo: solus autem religionis, vel cognitionis, aut patriae titulus non affert rationabilem causam, nisi ex parte ipsorum sit aliqua indigentia, ratione cuius illis celeriter subveniendum sit. Denique advertit optime Cajetanus hanc exceptionem, quoad hanc partem, non esse extendendam ad opera servilia, neque ad alia prohibita extrajudicialia; nam de solis actibus judicialibus dictum caput ultimum loquitur. Quia de illis tantum excipit, de quibus prohibitionem fecit, ut per se constat; nam illa exceptio est pars ejusdem legis, et eodem contextu proponitur. Unde, licet prior pars, quae est de necessitate, in aliis operibus locum habeat, non est ex vi hujus capituli, sed vel ex ipso jure naturae, vel ex generali intentione legum positivarum. Posterior autem pars de pietate est ex peculiari indulgentia hujus legis, quae noluit cum majori rigore prohibere iudicia in die festo; et ideo extendenda non est ad alia

opera servilia, ut illa liceant in die festo, propter solam misericordiam non necessariam pro illo die; quia hoc non licet, ut supra vidimus.

CAPUT XXXI.

QUANTA SIT OBLIGATIO HUIUS PROHIBITIONIS, ET QUANTUM DURET.

1. *Transgressionem hujus praeccepti esse mortalem.* — Duo haec supersunt explicanda circa obligationem hujus praeccepti, quae ex dictis breviter expediri possunt, et ideo simul illa proponimus. Primum est, quanta sit haec obligatio, id est, an sit tanta, ut ex genere obliget sub reatu mortalis culpae, vel tantum venialis. In quo auctores, qui dixerunt praecceptum hoc quoad partem affirmativam non obligare sub mortali, idem fortasse dicerent de hac parte negativa, quia est eadem fere ratio. Dicendum vero est, gravem esse obligationem hujus praeccepti, atque adeo transgressionem ejus ex suo genere peccatum esse mortale, licet in individuo possit esse veniale ex levitate materiae, aut excusari ex conscientia erronea probabili ex consilio alienius, qui reputatur doctus ac fide dignus, vel ex aliqua simplici inadvertentia et cogitatione. Haec resolutio est clara ex superioribus; nam primo hoc praecceptum est virtutis religionis, et ex ea parte grave; ordinatur etiam ad gravissimum finem, qui est divinus cultus; ergo cessatio quam praecipit, spectata ut cadit sub hoc praecceptum, materia est satis gravis. Praeterea, Deus in lege veteri gravissime puniebat hoc delictum, et Ecclesia interdum excommunicat fideles propter transgressionem diei festi; ergo signum est culpam esse de se gravem. Denique hic est communis sensus Ecclesiae.

2. *Posse esse venialem ex levitate materiae.* — Nihilominus ex levitate materiae posse hoc esse veniale, certissimum est ex generali regula operum humanorum: nulla enim ratio specialis occurrit excipiendi hoc praecceptum ab illa regula. Confirmatur, nam ex communi sententia, hac ratione excusantur a culpa mortali tondentes barbam et capillos capitis in die festo; si enim per partem horae, paulo plus minusve id faciant, non censetur materia gravis, ut est communis doctrina Sylvestri, Angeli, Cajetani, Soti, Navarri, in locis citatis, et aliorum communiter. Nam, sicut exiguum opus censetur materia levis, ita

etiam opus brevi tempore durans. Quantum vero sit hoc tempus, incertum est. Quidam dicunt, si non attingat tertiam partem diei, non esse materiam gravem. Sed nimia est licentia, multumque praedjudicat praeccepto, et nulla probabili ratione nititur. Alii dicunt, si attingat horam integram, jam esse materiam gravem. Sed nimia est et rigorosa restrictio, quia respectu totius diei pars vigesima quarta non apparet nimia, nec multum impedire finem praeccepti, qui est cultus Dei. Quare prudenti arbitrio hoc existimo relinquendum; nam considerare oportet qualitatem et laborem operis. Atque hinc patet, posse etiam hoc accidere ex iudicio conscientiae, nam cum hoc pendeat ex arbitrio, facile potest quis decipi invincibiliter, putans esse levem materiam, quae in se gravis est, et tunc certum est excusari a culpa mortali, licet non excusetur a veniali. Adde in his casibus, si cum materiae levitate simul concurrat aliquis necessitas, licet magna non sit, facile posse etiam venialem culpam excusari, ut ex his, quae dicemus, constabit.

3. *Obligatio hujus praeccepti durat integro die naturali.* — Circa secundum punctum, dicendum imprimis est, obligationem hujus praeccepti ordinarie durare pro toto tempore unius diei naturalis, id est, viginti quatuor horarum, nisi in aliquo particulari praeccepto pars tantum diei designetur. Hoc totum satis explicatum est, agendo de temporis determinatione facta in tertio praeccepto Decalogi. Ibi enim ostendimus hoc tempus viginti quatuor horarum non esse determinatum jure naturali (quod etiam per se est satis notum); in lege autem veteri jure divino tempus illud definitum esse pro celebratione sabbathi, et fere pro singulis festivitatibus. Unde intulimus ridiculam esse opinionem asserentium, hanc determinationem esse nunc de jure divino, vel esse immutabilem; quia jus divinum antiquae legis nunc non obligat, et oppositum sentire, esset haeticum; jus autem divinum naturale in hac re locum non habet; superest ergo ut tota haec determinatio sit nunc de jure ecclesiastico. Unde constat posse in Ecclesia dari praecceptum vacandi in festo aliquo pro dimidio tantum die naturali, vel etiam artificiali, ut ab ortu solis usque ad meridiem, quod supra probatum est. Id tamen non fit in festivitatibus totae Ecclesiae communibus; et hoc satis est ut dicamus, ordinarie tempus hoc esse viginti quatuor horarum, quia ita determinatur in illis festivitatibus generalibus, et

frequentius etiam in particularibus, licet raro in aliquibus aliud fiat. Et quidem, quando pro minori tempus fit determinatio, statim in ipsa lege declaratur principium et finis temporis designati, et ideo nihil de illo dicere oportet; at vero, quando tempus est diei naturalis, varii sunt modi assignandi principium et finem ejus. Nam potest computari ab occasu ad occasum solis, quomodo computantur in lege veteri dies festivi ex præscripto ejusdem legis: *A vespera usque in vesperam celebrabitis sabbatha vestra*. Potest etiam computari ab ortu solis usque ad sequentem ortum, vel a meridie usque ad meridiem, vel a media nocte in mediam noctem, ut videre licet in Gloss., in l. *More Romano*, ff. de Fer., et latius in Alciato, in l. 2, § *Cujusque diei*, ff. de Verbor. signific.; Tiraquel., de utroque retract., lib. 1, § 1, Gloss. 11.

4. *A media nocte in mediam noctem servandus dies festus*. — Dico ergo secundo: initium et finis diei, pro quo toto vacandum est ratione festivitatis, juxta regularem usum Ecclesiæ a media nocte in mediam noctem sumendum est, licet in variis provinciis aliud possit consuetudine introduci, quod servandum ibi est. Prior pars non est scripta in jure canonico; quin potius in capit. 1 de Fer., dicitur, dominicam observandam esse a vespera usque ad vesperam, et illo tempore abstinendum esse ab omni opere illicito, id est, prohibito. Idemque habetur in c. 1 de Cons., d. 3. Nihilominus prior pars certa est ex communi consuetudine et traditione Ecclesiæ, de qua in Hispania, Italia et Gallia satis nobis constat, et idem credimus esse in universa Europa; nec de alia consuetudine nobis constat; non est autem dubium, quin hæc consuetudo ad præcepti determinationem sufficiat. Ratio autem fuisse videtur, vel quia hic modus computandi naturales dies more Romano observatus fuit, ut dicitur in d. leg. *More Romano*; et ita etiam Ecclesia Romana illum retinuit, et ab illa ut a capite ad alias manavit: vel certe quia hic mos est facilius, et videtur maxime rationabilis, ut tota dies dominica observetur, et ejus observantia incipiat a tempore resurrectionis Domini, vel proxime circa illud, et omnino distet ab observantia sabbathi judaici. Potestque hoc explicari exemplo præcepti jejunandi, nam ex vi illius a media nocte usque ad mediam noctem a carnibus abstinendum est; ita ergo hic ab operibus servilibus. Et hæc est communis resolutio, ut videre licet in Covarr., l. 4 Var., c. 19, n. 9; Navar., c. 13, n. 5 et 8; Sot. et aliis.

5. Est tamen notandum, aliud esse agere de principio et fine diei festivitatum in ordine ad officia ecclesiastica, aliud in ordine ad obligationem servandi festum. Nam priori modo incipiunt festivitates a primis vespers, et durant usque ad secundas vespers, ut voluit Gros. in c. *Alma*, § *In festivitibus*, verb. *Assumptionis*, de Sent. excom., in 6, vel potius usque ad completorium diei, juxta Clementin. 1, cum Gros. ibi, verb. *Imprimis*, de Reliq. et Vener. sanct. Quod est verum in ordine ad suspensionem interdicti, de qua loquitur capit. *Alma*, ut latius dixi in 5 tom., disput. 34, sect. 3, n. 20 et 21. Nam quoad officium ecclesiasticum, usque ad mediam noctem protendi potest, ut infra de horis canonicis dicendum est; et videri potest Covarruvias infra citandus. At vero quoad observantiam festi, incipit a media nocte, ut dictum est. Unde non est dubium (quicquid Rosella dicat n. 5), licitum esse artificibus laborare die sabbathi post occasum solis, et usque ad mediam noctem, quia prohibitio non incipit prius obligare. Eadem autem ratione, certum est teneri ad cessandum ab operibus in die festo, etiam post occasum solis usque ad mediam noctem, quia ut dixi, per naturalem diem durat prohibitio, ubi expresse non limitatur.

6. *Difficultas elucidatur*. — Ad c. ergo 1 de Consecr., d. 3, facile dici posset non potuisse statuere legem generalem, quia est Concilii provincialis, quod in hac parte neque approbatum, neque receptum est. Et idem dici posset ad c. 1 de Fer., si solam originem ejus spectemus; nam refertur ex Concilio, apud compendium, quod nec generale fuit, nec extat. Tamen, quia Gregorius IX pro lege illud statuit, non habet jam locum dicta responsio. Dici ergo potest consuetudine esse abrogatum, ut multi interpretes ibi respondent, et Panormitanus non abnuat. Occurrit vero difficultas, quia consuetudo hæc observandi festa hoc modo, antiquior esse videtur Gregorio IX, qui solus potuit auctoritatem legis universalis dare illi capitulo, ut dixi; ergo verisimile non est, Gregorium IX voluisse morem Romanum immutare. Unde Glossa ibi exponit de celebratione festi quoad officium. Sed non videtur expositio posse accommodari, præsertim ad c. 1 de Feriis, cum in illo expresse explicetur de vacatione ab operibus prohibitis. Et ideo Panormitanus ibi per vesperam intelligit ortum Solis. Hanc vero expositionem maxime refellit Covarr., lib. 4 Variar., c. 19, n. 9, et sine dubio per ortum Solis non potest intelligi

ascensus solaris corporis supra nostrum horizonem; tum quia non congrueret expositio communi observantia, ut Abbas intendit; tum etiam quia nemo tempus illud vocavit vesperam, sed potius lucem. Nihilominus ortus solis, interdum dicitur punctus medius noctis, quando sol incipit ad nos appropinquare, ut notavi in 2 tomo tertiæ partis, d. 46, sect. 2. Clarius vero diceretur ibi vesperam sumi pro nocte, et non determinari punctum noctis, a quo incipit festum; sed intelligendum esse juxta communem consuetudinem.

7. Ex his ergo infertur eum qui, intra tempus illud naturalis diei designati ad festivitatem, servilia opera exercuit, sive tunc peccaverit, sive aliquo justo impedimento excusatus fuerit, non teneri alio die abstinere ab operibus, nec vacare cultui divino, ut illum defectum suppleat; quia illud fuit onus illius diei, quod cessat, transacto die. Sicut, si non audivit missam intra illud tempus, non tenetur postea illam audire, nec in recompensationem aliquid aliud facere, præter contritionem et confessionem de peccato, cum satisfactione pœnitentiæ injectæ; quia nihil aliud præceptum est, ut etiam notavi in 3 tomo tertiæ partis, disp. ult., dub. ult. Solum est hic advertendum, sæpe accidere ut festum, in diem impeditum cadens, in sequentem transferatur quoad ecclesiasticum officium; nihilominus tamen non transfertur quoad obligationem audiendi missam, et vacandi ab operibus, ut constat ex usu Ecclesiæ; et ideo semper festum in suo die servandum est; alius vero dies, in quem transfertur officium, non cadit sub obligationem.

CAPUT XXXII.

DE CAUSIS QUÆ EXCUSARE POSSUNT A FESTI OBSERVATIONE.

1. *Discrimen inter non obligari et excusari*. — De hac materia ex professo dixi in dicto tom. 3, disput. ultim., section. ultim. Et omnia capita, quæ ibi numeravi, ex quibus quis potest excusari ab audienda missa in die festo, applicari possunt ad hanc obligationem vacandi ab operibus servilibus. Solum ergo est advertendum, aliud esse non obligari, aliud vero esse excusari. Non obligatur enim aliquis in die festo ad abstinendum ab aliquo opere, quando opus illud revera non est materia illius præcepti, nec per illud prohibetur,

ut diximus de opere liberali, vel de præparatione cibi necessarii in illum diem. Excusari vero dicitur quis, quando lex quidem prohibebat tale opus; tamen causa vel necessitas occurrens suspendit pro tunc obligationem legis, vel aufert illam pro tali casu. Et ideo, quando non est excusatio, sed absoluta non obligatio, non tenemur prævenire necessitatem operis, etiamsi possimus: sed absque ulla necessitate vel dispensatione possumus tale opus in diem festum reservare. Quando vero per excusationem permittitur opus, necesse est, ut necessitas præveniri non possit, vel ut intercedat dispensatio. De operibus ergo quæ simpliciter non cadunt sub hanc prohibitionem, dictum est supra, quia necessarium fuit ad explicanda opera quæ per se prohibentur. De excusatione vero, licet aliqua attigerimus de operibus liberalibus specialiter prohibitis, generalem tamen de operibus servilibus tractationem in hunc locum reservavimus. Supponimus ergo posse interdum intervenire excusationem circa hanc prohibitionem; hoc enim fere commune est omni præcepto positivo, et maxime humano. Deinde hæc excusatio dupliciter accidere potest: primo absque dispensatione, vel cum illa; et ad utrumque modum necessaria est aliqua causa, saltem ut juste fiat. Tamen in priori modo, tam gravem oportet esse causam, ut per se faciat obligationem cessare, eo quod intelligatur non fuisse mentem Ecclesiæ obligare pro tali casu. In posteriori autem modo, causa non tollit per se obligationem, sed adjuncta voluntate et licentia prælati, quæ ex tali causa justa et rationabilis redditur. Prior ergo proprie vocatur excusatio, et ita illam appellabimus; posterior vero proprius dicitur dispensatio, de qua in cap. seq. dicetur.

2. *Propria necessitas excusat in die festo*. — Causa ergo generalis inducens excusationem, est necessitas imminens, quæ præveniri non potuit, vel quia est repentina, vel quia multis diebus durat, vel quia usus et conditio humana aliud non patitur. In particulari vero primum caput hujus excusationis est necessitas propriæ conservationis, vel sustentationis propriæ vitæ, aut familiæ. Quia intentio Ecclesiæ non est obligare cum tanto gravamine, ut dixi in dicta disputat. ultim., sect. ultim., et quæ ibi dixi in 3 et 4 cap. de excusationibus, fere possunt cum proportionem ad præsentem casum applicari. Et hujus excusationis habemus exempla in Scriptura, 1 Machab. 2, de Machabæis pugnantibus in die

sabbathi, propter periculum quod eis imminerebat, nisi se defenderent. Et de Elia affert divus Thomas exemplum, quia, ut fugeret persecutionem Jezabel, confecit iter in sabbatho, magis quam per legem liceret, quod non invenio expressum in Scriptura; sumi autem potest ex 3 Reg. 19, quatenus ibi dicitur, quod ambulavit quadraginta diebus, in quibus sabbatha continebantur. Item adducit illud Matth. 12: *Quis erit ex vobis homo, qui habeat unam ovem, et si ceciderit sabbatho in foream, nonne tenebit, et levabit eam?* Item, quod ibidem Christus excusat discipulos in sabbatho velentes spicas, propter necessitatem. Denique de hac excusatione habet regula juris: *Quod non est licitum in lege, necessitas facit licitum*, sumpta ex Beda, Marci 2, et habetur cap. *Quod non est*, extra, de Reg. jur., ubi exemplum Machabæorum adducitur, et ibi Glossa alia refert.

3. Ex hoc ergo capite possunt excusari veri pauperes, qui, nisi laborent, non possunt sustentare se, vel familiam suam. Qui tamen observare debent imprimis, ut sine scandalo id faciant, et secreto; secundo, ut certa sit et evidens necessitas sufficiens; et quia regulariter ipsi non possunt per se hoc judicare, tum propter periculum affectus, tum propter defectum doctrinæ, ut secure id faciant, consulere debent virum, vel confessarium pium et doctum, cujus iudicio stare possunt. Quod si res fuerit dubia, petant dispensationem a suo pastore, vel abstineant; quia, eo ipso quod causa est dubia, est insufficientis, ut per se solam, obligationem auferat. Item ex hoc capite excusantur agricolæ, qui ingruente pluvia laborant, ut segetes tueantur, illas concinnando vel operiendo; vel qui ob venti commoditatem purgant triticum in area propter imminens periculum, quia fortasse commoditas venti deesse solet. Sed in his et similibus casibus servanda est regula data, ut, scilicet, necessitas sit certa; vel, si sit dubia, licentia petatur. Et quando actiones sunt publicæ, optimum consilium est, ut non fiant sine consensu parochi.

4. *Regula cognoscendi, quando potest opus continuari in festo.*—Item hinc excusat Cajetanus coquentes lateres, tegulas, et calcem in festo; quod tamen Soto non probat, quia possunt uno vel duobus diebus profestis decoqui, et in die festo potest cessari sine dispendio; secus vero est de vitro et similibus. Sed hæc doctrina pendet ex facto, non ex jure; unde regula est, quando inchoatum opus

non potest intermittere in die festo sine dispendio notabili personæ, vel communitatis, tunc potest opus in die festo continuari; secus, quando non est hæc necessitas; quando vero in casu hoc contingat, necne, ad artifices spectat, et illis credendum est. Et ex hoc etiam capite excusant multi famulum, qui cogitur præcepto domini ad laborandum in die festo, nec potest illi non parere sine gravi incommodo, quia vel privaretur stipendio, vel alimento necessario, vel domo excluderetur, et famulatu privaretur cum gravi jactura, quia non sperat aliud commodum facile invenire. In his ergo casibus et similibus, Doctores hos excusant, ut patet ex Cajetano supra, Navarr., cap. 13, numer. 7, cum Sylvestro, Angelo, Rosella, et aliis; Anton., 1 part., titul. 9, cap. 7, § 5. Et ratio est, quia hic non solum excusatur necessitas naturalis, vel quasi ab intrinseco, sed etiam necessitas per vim et metum, quia eandem indigentiam et causam inducit. Quamvis oppositum expresse doceat Abul., in capit. 12 Exod., quæst. 23, sed sine fundamento; nisi intelligatur, quando vis infertur in injuriam, vel contemptum festi aut religionis, quod etiam alii Doctores advertunt; tunc enim propter nullum metum licet agere contra legem ecclesiasticam, ut constat ex materia de legibus.

5. *Necessitas reipublicæ etiam inducit excusationem.*—Secundum caput excusationis esse potest necessitas reipublicæ, seu communitatis, quia non minus, imo magis illi subveniendum est, quam propriæ necessitati. Item quia Ecclesia non vult obligare ad hoc otium cum publico incommodo reipublicæ, ut satis declaratum est in capit. *Licet*, de Ferris. Item statim dicemus, hoc licere propter privatam necessitatem proximi; ergo multo magis ob publicam. Et ex hoc principio excusantur multi, opera servilia vel prohibita facientes ob publicam necessitatem. Ut excusantur milites bellum agentes in die festo ob defensionem reipublicæ, et parantes tormenta bellica, et qui vallo circumdant oppidum, vel fossam faciunt tempore necessitatis. Item reficientes pontes, et vias, et fontes, et alia quæ sunt publici usus et utilitatis, quando sine magno incommodo publico non potest remedium differri. Item hæc ratio licet laborare in providenda republica de necessariis ad victum diei festi, quoad eas res quæ præveniri antea non possunt. Adde etiam excusari eos, qui pro causa publica, honesta, et convenienti reipublicæ, aliquid opus faciunt, licet utilitas non

sit simpliciter necessaria, sed ad communem populi lætitiâ, vel splendorem, in occasione moraliter necessaria, ut in adventu regis, vel ortu principis; tunc enim laborare solent artifices his diebus, ut vestes, vel publica artificia, et tabulata, et theatra vel perficiant, vel ornent, et similia: quæ ita sunt consuetudine recepta, ut ipsa sufficiat ad excusandum. Tamen in his casibus securius est licentiam a pastoribus postulare, nam sine dubio similes causæ sufficientes sunt, ut juste illam concedant, quando talia sunt opera, ut præveniri non possint, et fieri in diebus profestis, vel quando occasio talis est, ut brevitatis temporis id non permisit.

6. *Proximi necessitas excusat in die festo.*—Tertium caput est necessitas proximi, etiam privata: nam *Deus plus misericordiam vult, quam sacrificium*, Osee sexto; ex quo loco argumentatur Christus contra Judæos, Matth. duodecimo, unde infra concludit: *Licet sabbathis benefacere*, quando, scilicet, charitas et necessitas proximi id postulat, quia tenemur proximos diligere, sicut nos ipsos. Unde etiam Gentilis Scævola de hac re consultus respondit: *In feriis agere licitum est, quod, si intermitteretur, nobis vel aliis noceret*: refert Macrobius, libro primo Satur., capite decimo sexto. Itaque, si salus aut vita proximi periclitatur, licet pro illa tuenda et defendenda laborare in festo; et si domus proximi accenderetur, laborandum est ad extinguendum ignem, et sic de aliis, in quibus habet locum illud Bernardi: *Quæ pro charitate inducta sunt, non debent contra charitatem militare*. Neque in hoc potest certior regula tradi, sed in particulari est necessaria prudentia; et consilium in prima regula datum hic etiam applicari potest. Ordinarie vero securius potest quis proprio iudicio duci in laborando in die festo ad subveniendum necessitati proximi, quam propriæ, quia non tam facile excedet in hoc ex affectu ad alium, sicut ad seipsum; nihilominus tamen tutum semper est uti consilio prudentis, quando necessitas non est patens; nam, si sit evidens, tutius est excedere, quam deficere; et, si bona intentione fiat, nunquam in hoc committetur delictum. De quo videri possunt dicta in illa disp. ult., sect., § *Quartum caput*.

7. *Pietas similiter vel in Deum, vel in proximum.*—Quartum caput est pietas in Deum, vel in proximum; hoc enim modo excusantur, qui in templo ornando, et parietibus instruendis aulaeis et tapetibus, laborant. Sed de hoc puncto

jam supra explicatum est, quando et quomodo locum habeat hæc excusatio. Et ad hæc reducuntur omnes rationes et causæ, quæ possunt ab his operibus exercendis excusare. Et omnes tanguntur in cap. ult. de Fer., in illis duobus verbis: *Nisi necessitas urgeat, vel pietas suadeat*. Circa quem textum supra dictum est, in eo non esse sermonem de operibus servilibus, sed de operibus liberalibus, seu de actionibus forensibus, quæ cum judiciali strepitu fiunt. Unde, quia in illis actionibus specialiter fit exceptio expressa in ipsamet lege prohibente illas actiones in die festo, dici non immerito potest, actiones illas in casibus ibi expressis non solum esse licitas per modum excusationis, sed etiam quia pro illis casibus prohibita non sunt. Quod fuit maxime conveniens in illis actibus propter peculiarem causam, nimirum, quia non solum prohibentur, sed etiam irritantur, ut supra visum est; et ideo oportuit expresse excipi, ne fortasse de valore actus dubitari possit. Unde, quod non sola necessitas, sed etiam pietas sufficiat, videtur esse peculiaris concessio in illis actibus, ut supra dictum est.

CAPUT XXXIII.

DE DISPENSATIONE IN HOC PRÆCEPTO.

1. *Dispensatio ab hoc præcepto eximit.*—*Quæ duplex est.*—*Prima necessaria.*—Dispensatio est quædam generalis ratio excusans, vel potius auferens obligationem præcepti in particulari; et locum habet in omni lege positiva; et ideo non indiget diffusa tractatione, sed sola applicatione generalium regularum. Ut autem omnes excusationes comprehendamus, distingui potest hæc dispensatio in expressam et tacitam, id est, in eam, quæ ab ipso superiore, verbo aut scripto aperte conceditur, et eam, quæ usu et consuetudine cognita, et tolerata a prælato, inducta est. Et rursus prior subdistingui potest; nam una est ab homine, alia a jure: prior frequens et ordinaria est, posterior in uno vel alio casu invenitur. Ad dispensationem ergo ab homine, necessaria est potestas et causa, et ut accedat voluntas.

2. *Quæ potestas.*—Potestatem ergo dandi hanc dispensationem habet in primis Papa, ut per se notum est. Deinde habet illam Episcopus non solum in propriis festivitatibus, sed etiam in generalibus totius Ecclesiæ, ut omnes docent. Quanquam enim Episcopi non pos-